

Kære Mai

ET KAPITEL

MERETE PRYDS HELLE

POLITIKENS FORLAG

MERETE PRYDS HELLE

Kære Mai

Et kapitel

*Heaven, heaven is a place, a place where
nothing, nothing ever happens.*

Talking Heads

24. 9. 1998

Kære Mai –

din mail rørte mig meget dybt. Du fortæller mig noget, så jeg kan mærke, hvordan det er for dig. Jeg ville gerne være ved siden af dig og snakke, men lige nu må det blive sådan her. Jeg håber stadig I kan finde ud af at komme til jul, men du er også velkommen hvis du trænger til luft, med børnene eller alene.

Sophus er begyndt at være alene i Vincis børnehave, efter en dag hvor jeg var der og han græd. Nu er han kastet ud i det, omkring 1 ½ time daglig, og det er bedre. Han klarer det flot, og det er så kort tid, at han ikke når at køre sur i det. Ordene er begyndt at komme – nu skal jeg lave pipi, siger han når han skal tisse, og har fået italienske videoer, hvor jeg ser med og vi snakker ord, og vi har også en ordbog. Jeg synes det er flot af ham. Desværre er vi ikke så glade for Agathes vuggestue og snakker om at finde noget andet. De er kun to voksne til mange børn, hvoraf de fleste er noget større, så der er slet ikke resourcer til hende. Men vi må se. Vejret er stadig fantastisk. Ferskner, mandler og granatæbler er modne, og naboen kommer til os med poser med frugter. m har kørt med børnene de sidste dage, så jeg har virkelig fået lavet noget, og det er dejligt. Kan du ikke ringe fra skolens kontor eller noget, så vi kan tale sammen? Det kunne være dejligt. Jeg ville så gerne give dig noget og støtte dig. Men måske kan e-mailen også bruges? Vi tjekker dog nu kun cirka hver anden dag, da det er dyrt. Men jeg er her.

Kærlige hilsener fra Merete

19.10. 1998

Kære Mai –

mange tak for mail. Jeg har også været langsom. Det var så hårdt med to syge børn – har jeg egentlig fortalt dig det? Men nu er det slut, selvom Sophus' hørelse så selvfølgelig driller. Og alting lysner igen.

Og i morgen er Agathes første dag i den nye vuggestue, jeg håber sådan det bliver godt, glæder mig til at arbejde, selvom jeg på den anden side heller ikke vil af med hende. Men sådan er det jo.

Du lyder træt Mai. Træt og ked af det. Det må også være svært at gå rundt sammen i et fælles hjem, nu beslutningen er taget. Måske skulle du alligevel flytte til Kbh., hvis Naja alligevel skal flytte skole,

så kunne det vel også være nu? Mens alle nye klasser stadig starter op.

Det er måske i længden nemmere end at komme ind et sted i anden eller tredje klasse. Jeg ved det ikke – men kunne man ikke også tænke sådan?

Og ville det ikke være skønt for dig at komme helt væk fra Humlebæk?

Med hensyn til julen må det bestemt være op til jer, og du skal være så hjertelig velkommen sammen med børnene – det mener vi virkelig. Jeg tænkte på, at hvis I alligevel ville være sammen, så er det nemt eventuelt at finde et værelse i nærheden til N. Det er jo turistland her, og udenfor sæsonen er det ikke dyrt.

Som det ser ud nu, er vi hjemme ca. 18.11. Det er sødt af dig at tilbyde os at bo på højskolen, men vi har fået lov at låne Tines lejlighed midt inde i byen, så det er nemmere, men vi må i hvert fald ses. Ellers – det regner og tordner ind imellem og ind imellem kan man gå ud i T-shirt. Jeg fik skrevet en del i sidste uge, og var så glad for det.

Vi er begyndt at bruge den åbne kamin i køkkenet, det er sjovt, sådan nybyggeragtigt. Jeg har gået lange ture i skoven uden at være bange. Lige nu vrimler det også rundt med folk, der samler Karl Johan-svampe. Sophus græder om morgenen når han skal i børnehaven, men er glad, når vi henter ham, og er helt med på at øve italiensk. Men det er svært om morgenen. Jeg har vasket bilen for første gang. Vi har fået en kattekillling, der er sød og lidt irriterende. Roserne springer ud nu, hvilket er ret forvirrende. Jeg tager pænt tøj på ind imellem for ikke kun at ende i gummistøvler og m's joggingbukser. Det eneste jeg sådan set savner, er at kunne ringe til nogen og snakke, mødes og snakke med nogen man kender godt og har glæde af at se – fx dig. Men der er ikke råd til at ringe hjem, det er meget dyrt. Så jeg må nøjes med mails.

Hav det rigtigt godt – hvis du kan lige nu. Men hvis man vil skilles, plejer det at blive bedre bagefter.

Kærlig hilsen Merete

10.11. 1998

Kære Mai –

hvordan går det? Det er så fint med vores e-mailkontakt. Indimellem føler jeg, at jeg er taget så frygteligt langt væk, at jeg allerede er glemt

af alle – når der ikke er post og ikke er nogen e-mails en hel weekend, føler man sig forladt – selvom det samtidig var det vi ville – at være langt væk fra tumult og travlhed, så vi kan koncentrere os. Men man kan åbenbart ikke få alt på en gang – måske er sådan en rejse her med til at åbne ens øjne for de goder derhjemme, man normalt ikke ser.

Men vejret savner vi ikke – i går måtte jeg gå tidligt i seng, fordi jeg havde fået for meget sol, da vi var ude og plukke oliven. Det er dog blevet så køligt at vi må tænde op i brændeovnen, og m er flyttet fra sit nordarbejdsværelse ned i sydstuen, fordi han frøs. Men her er mange smukke dage, og der er stadig meget grønt i olivenlundene og også i skoven, hvor træerne først nu falmer.

Vi hjælper naboerne med at plukke oliven, og det er enormt sjovt. Vi hiver børnene med ud, fordi det er så sjovt, og først keder de sig, men så finder de på ting, og jeg føler mig som en rigtig bondekone i marken. I morgen skal vi ned til olivenmøllen og se olivenerne blive pæset, og få vores andel. Der skal nok være olie til det meste af vinteren.

Lige nu er det eftermiddag, Agathe ligger og sover, Sophus og m spiller fodbold på computeren. Killingen prøver at komme ind i buret til sangfuglen – en skamskudt drossel jeg samlede op i skoven i går, og som vi nu leger dyrehospital for. Og om lidt skal jeg til tandlægen med et hul under en plombe – jeg ryster allerede af rædsel.

Med hensyn til at mødes, så lad os endelig aftale det hurtigt, for faktisk har vi ikke så megen tid. Vi kommer d.16., men jeg tør ikke lave aftaler endnu onsdag og torsdag, for jeg må lade den stå åben til Deadline, som de der laver computerspillet hedder – hvis de kan finde ud af at lave nogle presseaftaler, hvad jeg er begyndt at tvivle på. De skulle have fået sådan en god presseagent, men foreløbig har jeg kun hørt øh og bøh fra hende. Og de har så valgt at lancere Giften samtidig med bogmessen – hvor kulturstoffet vel er rigeligt fyldt op.

Nå, d. 19.-21. skal jeg til Oslo og Stockholm alene – og bo på hotel. Vildt. m skal selvfølgelig læse op samtidig – vi har ingenting gjort i månedsvis, og så falder det på samme dage. Men mine forældre passer, så det er forhåbentlig ok. Agathe har bare besluttet sig for, at hun ikke kan sove uden at røre ved sin mor. Men måske overlever hun uden traumer.

Ellers – jeg arbejder på min middelalderroman til Gyldendals konkurrence og det går godt. Jeg skal nok sige mere når jeg kan finde ud af det. Men der er lang vej endnu – den bliver jo stor! Jeg tror den kommer til at snige sig op mod 300 sider og det er jo vildt (det er nemmere

at snakke om sider end om indhold). Jeg er tilfreds med det indtil nu i hvert fald.

Tandlægen venter – når du får denne mail er jeg boret igennem på kryds og tværs. Og jeg hader det og venter derfor alt for længe. Suk.

Mange kærlige hilsener Merete

11.11.1998

Kære Mai –

tak for mail. Hvad mener du egentlig med at her går det frem og tilbage? Skal man tage det bogstaveligt? (haha).

Jeg har regnet og talt på fingre – jeg har hele tiden troet, at jeg skulle være væk i weekenden, men sådan er det ikke, jeg kommer hjem (til DK) lørdag aften, og hvis I kan, vil vi derfor kunne komme på besøg søndag eftermiddag og blive til aften? Hvordan lyder det? Det selvfølgelig forudsat at min presseagent ikke pludselig nosser sig gevaldigt sammen og arrangerer et eller andet fint, hvor jeg skal være dronning gulerod – det kan være, jeg kan låne tøj af Naja?

Efter et par kedelige dage har vi haft smukt vejr i dag, med forårsfornemmelse og kold vind. Og selvfølgelig virker det som om Sophus er ved at få hul på sproget nu, hvor vi skal til DK. Et af de andre børn havde øvet ham i at tælle til fem i dag. Agathe klistrer sig til mig når jeg henter hende fra vuggestuen, men sådan er det. Hvis jeg skal være ærlig, tror jeg ikke jeg gad have et barn til, et lille et altså. Det passer mig bedre, de er store – og samtidig nyder jeg at putte Agathe om aftenen og ligge og mærke hendes krop, for jeg ved også, at når det er slut, vil man savne det. Den kropslige tæthed man har med de små børn, har man ikke på samme måde med nogle andre mennesker i sit liv. Ens kæreste er jo så stor at man ikke kan kramme ham helt sammen foran sig.

Nå – vi sidder og venter på DHL som skal komme med Giften – de skulle komme i aften, men nu er den over 9, og hvis vi skal nå at spille lidt må de gerne snart komme.

Du må meget gerne lige maile når/hvis du får presseinvitation, så jeg ved om de er sendt af sted som jeg har bedt om, for jeg tror det værste om pressemedarbejderen lige nu. Der skulle være en side i Euro-mani i dette nummer, men jeg har ikke hørt noget om det.

Nå, nu ikke være sur – det er fantastisk som man kan koncentrere sig her på landet – sådan har du det måske også på højskolen? Jeg

tænkte en ting, da jeg læste din mail, men måske er det helt yt, jeg ved det ikke – men måske hvis du ikke forventede at N hjalp til, men bare gjorde de ting du synes der skal gøres, ville det gå nemmere. Enten det, eller lade være, så han bliver nødt til det. Det ville selvfølgelig være en luksus for ham, hvis det er dig der tager dig af det praktiske, men man kan bruge så meget energi på at vente på den anden laver noget, at det bare bliver værre end selv at gøre tingene. Det kommer selvfølgelig også an på, hvad du finder ud af DU vil. Det skal du nok tænke uden at tage det mindste hensyn til ham, som om I var gået fra hinanden, så du kan føle dig fri – og så kan han måske passes ind al ligevel.

Jeg ved det ikke Mai – lad os også mødes til en frokost og tale sammen, det er meget nemmere, når jeg hører hvad du siger til tingene.

MEN JEG VIL LIGE SIGE – JEG ER MEGET MEGET GLAD FOR DINE MAILS. De er en stor fornøjelse at læse.

Nu vil jeg gå op og rykke DHL, så m kan blive sat til at spille.

Mange kærlige hilsener Merete

16.11.1998

Kære Mai – tak for dejlig mail.

I dag har været fantastisk – trøffelmarked, og smagen af trøffel sidder i mig endnu – solskin, varme så man har bare tæer i sko, knald-røde vinmarker – landskabet der bare bakker og bakker og bakker sig, når lyset bliver blidt hen ad aften.

Men det har overrasket mig, hvordan det også her bliver tidligt mørkt, ikke så tidligt som hjemme, men ved femtiden begynder vi at gå indenfor og tænde op.

Jeg har pakket og nu ringer jeg snart.

Kys Merete

14.1. 1999

Kære Mai –

jeg er kommet til at drikke to limoncellaer med grapefrugtjuice som var det saftvand, så bogstaverne sejler, og jeg spekulerer nu hårdt på, om I nåede at få limoncella? Det håber jeg. Jeg har i aften strøget Mount Everest, dvs. strygetøjsbunken, mens jeg hørte to af N's radioudsendelser, det var en god kombination. Ellers knokler jeg igen

derudaf. Jeg laver om og om laver om, er ude med skarpretterkniven (eller er det en økse?), så egentlig er jeg nok ikke klar til at det bliver læst endnu – det er fodnoterne, hvor jeg husker mig selv på dit og dat, de er for pinlige til endnu. Men det skal nok komme. m maner til mig at jeg ikke har travlt, og det er nok sandt. Jeg har heller ikke fået sendt endnu. Den ene af Najas strømper er stukket af igen, til gengæld er Leas hætte til hendes jakke dukket op og kommer med posten snarest. Men har I så fået Agathes med hjem? Eller er den gået sin vej med strømpen? Det er koldt her, væmmeligt vejr, endda slut har vi haft i dag. Vi har flyttet palmen ind i brændeskuret, fordi der skulle komme frost. Så I var heldige. Jeg var i Max Mara den første udsalg dag og fik bukser, bluse og nederdel for 1000 kr., så nu er jeg simpelthen så smart, der er bare ikke så mange andre end m til at se det. Og I vil vel ikke komme her bare for at se mit nye tøj? Huhej hvor det går. Jeg må hellere stoppe og gå i seng. Måske er du på Rømø lige nu? Det er på en måde trist med Peter Seeberg, på den anden side er jeg ikke sikker på jeg ikke gerne ville leve og dø sådan. Som I fortæller det, virker både det ene og det andet til at have været i orden. Jeg ved ikke om det er bedst at vide, at “nu dør jeg”, og se det med hele sin sjæl og al sin frygt i øjnene, eller falde om mens man sendte et brev, måske en tekst, til nogen. Poul døde alene, han sad i en stol med sin iltmaske, og jeg synes ikke det kan have været godt. Han var alene og måtte vide, at han blev kvalt. Det hele kommer vel an på, om der er noget hinsidan at komme heroisk til. Hvis der ikke er, kan det vel være lige meget om man modnes og ser sin angst i øjnene i sit dødsøjeblik. Eller hvad? Min holdning er nok, at jeg prøver ikke at være troende, samtidig med en tæt kontakt med et eller andet. Måske det hinsides, måske sjælens projektioner. Det jeg synes er frustrerende, er at man kun ved det, hvis der er noget. Hvis der ikke er noget, får man ikke svaret. Nu stopper jeg, for at sove. Det er hårdt at stryge og drikke limoncella, ellers er der ingen beklagelser henedefra, kærlig hilsen Merete

1.2. 1999

Kære Mai –

mailen driller – jeg ved ikke hvornår du får dette, og børnene er syge og jeg vil så gerne have skrivetid, og m ligeså, men alt vi har, er frustrationer og stjålne timer. Vi havde en drøm om at de kunne komme af sted i morgen, men det går ikke, Sophus er ved at hoste lungerne

itu ved den mindste anstrengelse. Det er iskoldt og man kan bare være inde, og uanset hvad Italien har at byde på, er det ikke sjove indendørsting for børn. Så vi sidder her i vores tre rum og surmuler. Jeg er træt af børnesange, Pingu og Tintin, træt af at være sød og forstående til den ene, anden og tredje side. Jeg læser Byatts Besættelse (nåja, noget får jeg da læst) – men den bog handler en masse om feminisme og måske skulle man blive feminist igen og være vred i stedet for. Men det ligger nok ikke rigtig til mig. Jeg holder mest af når det hele glider.

Du skriver så mange søde ting til mig Mai, og det gør mig så glad. Ellers bliver jeg bare set af m og børnenes øjne, og så ender man med kun at være det blik, og jeg nyder sådan noget positivt et andet sted fra – specielt måske fordi jeg synes der kan være så langt mellem mails og det kan være svært at mærke sine venner hernede – der er måske også nogle ting der ikke er, som jeg troede. Men det er alligevel for svært at skrive om.

Jeg er i gang med en temmelig hadsk e-mailudveksling med min søster – jeg kan skrive hende den mening, jeg ikke kan sige, og det er befriende, men ikke rart når hun svarer på det!

Nå – det er rart at kunne skrive sine bøger, og selv opfinde de personer, man taler med. Middelalderen er ved at finde en form, overraskende og hurtig. Jeg skriver bare med strømmen lige nu, i de få stunder der er. Det Kongelige Bibliotek siger vi kan låne bøger hos dem henedefra, så det er måske så simpelt endda.

Her er fuldmåne – den er så hvid, som jeg aldrig før har set. Hele haven er lyst op, det er lidt uhyggeligt. m og jeg lå engang på et tag på Capri og sov under fuldmånen og det var en af de mærkeligste nætter jeg har oplevet. Det er som om månen har fangarme, der trænger ind i ens alt for vågne hjerne.

Hører i radio.dk at de har fundet spor af livets begyndelse som er lig jordens begyndelse. Det må da betyde at universet er fuldt af liv. Eller hvad?

Nå – inden jeg som min søster ser for mange engle og lysvæsener må jeg hellere slutte, trække skodderne tæt til og sove.

Håber du har det godt, kære Mai. Jeg er så glad for det venskab, jeg har fået med dig.

Kærlig hilsen Merete

3.2. 1999

Kære Mai –

hvor er det rørende med Kathrine, der lader Peter Seebergs manuskript sidde i skrivemaskinen. Det må være specielt for dig at renskrive det. Du skriver, du måske skal søge job på et forlag – men betyder det, at ph.d.en ikke er blevet til noget? Eller venter du stadig på svar?

I dag har jeg ligget i sengen, så godt jeg nu kunne. Er mat, har hovedpine og tunge lunger. Jeg prøver at uddrive det med sambuca, som får en til at svede. Børnene har det bedre, og jeg tror vi sender dem af sted nogle timer i morgen.

Ellers er det blevet varmere, den kolde vind er fløjet videre og der kommer i stedet flokke af trækfugle hen over himlen, og småfugle, der slår sig ned.

Jeg lå her i sengen i min kvide med åbent vindue og solstråler og fuglesang og det hjalp en hel del på humøret.

En dag skal jeg skrive til dig om min søster. Lige nu hader jeg hende bare så meget, at jeg tror det ville blive uforståelig skrift. Sådan et tegneserieanfald med dødningehoveder og tordenskyer og en masse zigzaggende lyn.

I går tog jeg de næsten raske børn til Firenze, jeg skulle i en boghandel og tænkte de kunne overskue det, og så McDonalds og så fik m ro. De lavede selvfølgelig scene i boghandelen – hvor de for øvrigt var frygteligt irriterende, så jeg behøver ikke komme der igen. Så på McD, hvor børnene hoppede i kuglerum, og jeg ikke tænkte, de ikke kunne tåle anstrengelsen – men det kunne de ikke, voldsomme hosteanfald. Det var SÅ flovt. Og der sad folk og spiste. I Disney Store – Sophus ville ingenting have, han ville bare have noget fra McDonalds – det var jo fint. Til Agathe købte jeg to Aristocats-hårspænder som var så yndige, så yndige. De var ikke dyre, så da vi kom hjem, og hun pludselig ikke ville have dem på, kunne jeg mærke, at ærgrelsen kom fra, at jeg havde købt dem – til mig selv. Til den der lille pige, der ikke havde sådan noget. Eller havde jeg? Jeg kan huske afdansningskjoler med små lyserøde blomsterknopper, og at hedde Prinsesse Guldhår og sådan noget. Men samtidig skulle jeg være en dreng og endelig ikke kvindelig. Mine store blomsterspænder var et stort skridt. Jeg har fået åbnet mine ørehuller igen, og i den anledning købte m mig nogle turkise øreringe med guld omkring – jeg var chokeret. Sådan noget kunne jeg da ikke bruge! Jeg må indrømme, at jeg altid har kigget

længe på dine toiletskabe, fordi du har flere forskellige slags neglelak og parfumer og neglefile, og det føles stadig for mig som en fremmed, men spændende verden. Jeg har altid en af hver ting. Og synes m er underlig, fordi han godt kan lide, at jeg er kvinde, han kan lide kvinder, der dufter af parfumer på gaden og sådan. Måske er miseren ikke kun det med at skulle være en dreng, men også at min mor, som er meget kvindelig i sit tøj – med de mærkeligste farver og mønstre – aldrig har brugt cremer og makeup og den slags, og det hun har gjort, har hun holdt for sig selv. Monika underholdt mig en dag om hvad forskellige ærmeudskæringer i kjoler betød for looket og jeg var henrevet. Og kører nu en masse af på stakkels Agathe, som elsker sit Duplotog og små biler, hun kører rundt med og siger wroom. Jeg skulle måske tage konsekvensen og selv gå med de der Aristocats-spænder (som er frygteligt søde – var det noget med sådan et sæt til Lea i fødselsdagsgave? Eller vil hun også hellere have noget praktisk/konkret – hun er vist i familie med Agathe). Agathe er også født på St. Leas dag, det synes jeg er sjovt.

Nok om det. Jeg fik heller ikke lov til at gå til ballet, i det hele taget var det kun min søster der gik til ting, før jeg blev stor nok til selv at trumfe min vilje igennem – men fodbold og håndbold fik jeg lov til, selvom argumentet mod ballet var at jeg havde svage ben – jeg havde en, for mig og min psykolog, interessant periode i treårsalderen, hvor mine ben ikke ville bære mig. Jeg skvattede simpelthen om, og der var ingen fysiologisk forklaring. I dag tror jeg, det er fodbolden, der har gjort mit bækken så svagt. Men min far var lykkelig den dag, vi var ude at købe fodboldstøvler.

Og hvem vil ikke gøre far lykkelig?

Nå nå. Så nok. Du kan høre – her sker ingenting, så jeg fortaber mig. Men det er også det, der gør at det er godt at skrive. Lige nu er det, du var ved at skulle læse, lagt på hylden fordi middelalderen har en deadline, men der vil jeg bestemt trænge til en benhård læser – engang i august. Måske kan du læse den her?

Vi vil meget gerne have du kommer. Og eventuelt også noget overlapning. Jeg vil nu sige, lige meget hvad – drop at køre rundt i bil, også selvom du er alene. Toget til Rom fra Firenze tager tre timer, og der er ikke andet end uheld hernede. Jeg tog også toget ind fra Empoli i går, selvom det var besværligt, men der skal ikke meget træthed til, før det går galt. Jeg bliver glad ved tanken om at du skal komme igen.

Kærlig hilsen Merete

10.2.1999

Kære Mai –

vi er sneet, eller rettere frosset inde på vores bjerg. I forgårs var der grødis på vejen, den var som brun sæbe indtil ved 12-tiden, hvor det var regnet væk, og vi kunne køre børnene af sted. Jeg var i kontemplativt skrivehumør og de var mægfriske og fes rundt og råbte højt. Agathe er begyndt at sige moar med tryk på sidste stavelse, for nu er det altså lige nu – hele tiden. Jeg var slet ikke en god mor, gad ikke noget som helst og slet ikke at bygge Duplotog, og i stedet begyndte vi en tiltrængt hytteoprydning. Børnene overlever det nok, og i dag gav det bonus, da ejeren af vores hus kom tilfældigt forbi, og vi kunne vise ham ind og rundt uden at skamme os. Lidt bøger her, lidt tøj der, men ikke det totale kaos der ellers hersker. Årsagen – vi har bedt om at forlænge lejen med et år. Et eller andet sted, så får vi måske aldrig chancen igen. Sophus er meldt ind i skolen, taler også italiensk efterhånden, og hvorfor ikke? Skulle vi begynde at skændes for meget, har vi kun en måneds opsigelse.

I dag har det så sneet, stille og smukt. Markerne og oliventræerne er dækkede af sne, vi havde sneboldkamp med naboerne og byggede snemand og snelygte ude foran. Agathe ville hele tiden ind og græd og tog tøjet af og frøs og det var irriterende når vi nu syntes, vi skulle lege i sne, alle os andre. Hun er så kuldsvær, jeg ved ikke hvad hun skal gøre, når vi kommer hjem til Danmark. Måske er jeg også for blød overfor hende. Jeg har virkelig et blødt sted for hende. Måske havde jeg det også for Sophus i den alder, hvor man begynder at mærke, at man ikke bare kan være sød overfor dem, og det er ikke spor sjovt.

Forresten, hvis du ikke ved det allerede, har Christina Hesselholdt fået en datter, der skal hedde Emma. Alt er gået vel med hende. Nu fryser det, ganske vist kun to grader, men olivenbladene er dækket af sne, og kan ikke tåle at fryse – ifølge Augusto. Jeg ved ikke om jeg tror på det – men ok, han ved mere om oliventræer. Til gengæld ved jeg mere om frost. Han har lagt et tæppe over sin bilmotor. Det er da en god ide.

Hvis du har fået min sidste mail, er der nu begyndt at blive sendt forsigtige og en smule venligere mails fra søster hertil og jeg vil svare i samme tone.

Min mor ringede og græd. Dels er min søster også frygtelig mod dem, og hendes nye mand det mod børnene, og det er svært for dem

at se på. Så er min far syg – først havde han prostata og er lige blevet opereret, hvad der var ubehageligt. Og så har han hjerteproblemer, en kranspulsåre er blokeret, og han skal måske have en bypass. Og så fik han i dag konstateret grøn stær, som er arveligt i hans familie, de har det alle sammen, så det bliver nok hyggeligt for mig og børnene også, med risiko for at blive blind. Min mor var ked af det og sagde hun aldrig har set ham så ked af det. Manden har heller aldrig været syg og har altid skulle være stærkmand og "jeg skal nok klare det hele".

Jeg skriver og skriver. Det er en rigtig god tid. Det kan fylde hele verden ud, og så er de andre omkring mig også, og så kan jeg ikke ønske mere. Egentlig synes jeg, jeg er for irriteret i forhold til hvor godt jeg har det.

Knus Merete

12.2. 1999

Kæreste Mai –

håber du har haft en god tur – egentlig er det vildt så meget kunst du har fået set og ser. Det lyder surt med den ph.d. – og også mærkeligt, i forhold til hvad du fortalte?

Jeg skulle skrive om min søster. Hun vil nu aldrig tale med mig mere, hvad der er ok, for ellers havde det nok været mig, der ikke ville se hende. Hun får sin seksårige søn til at ringe hened og spørge om ikke Sophus vil komme hjem til ham og lege, for han må jo ikke komme hos os. Som om det er os der ikke vil have ham, og problemet ikke er, at vi bor 2000 km væk. Jeg tror ikke jeg kan finde andre udtryk for det end ondt. Hun er veltrænet i at få sort til at se ud som om det er hvidt, og gør mig enormt usikker på, om det er hende eller mig der er sindssyg (jeg tror faktisk at hun har en psykisk brist – en slags autisme – men hun kan få mig til at føle, at det er mig der har det). Kommer med beskeder om, hvad andre siger om mig – "Ja, både B (hendes eksmand som jeg taler med) og dem på Borgen synes du har sådan et stort ego, og det må jeg give dem ret i", siger hun til mig. Mudderkastning for viderekomne. Når alt kommer til alt, tror jeg, at det er bedst hvis jeg kan droppe illusionen om at have en søster, for hun er det kun i biologisk forstand. Og starte derfra. Men det er svært, og det gør også ondt. Hvis du var her ville jeg vise dig hendes e-mails og spørge om ikke du syntes, hun var sindssyg – bare for at blive bekræftet.

m siger han aldrig har været ude for noget lignende - men kan man stole på ham, som i forvejen har en psykisk brist, siden han er kæreste med mig?

Nå – et eller andet sted får det mig til at se hvor meget og hvor dårligt hun har betydet for min selvopfattelse, når hun stadig får mig ud at skide så let.

Jeg spoler ned, så jeg kan komme væk fra det. Men det gør mig så træt, om natten ligger jeg søvnløs og det hele kører rundt. Ellers har vi fået det bedre igen. Raske, glade børn – Sophus er i dag begyndt til noget gymnastik med kolbøtter og springbrætter og rullemåtter – han elskede det og jeg blev vildt nostalgisk – jeg har tilbragt så mange timer i en gymnastiksal, og nu gør jeg det ikke mere. Hvorfor kan jeg kun få lov til at gå til aerobic eller lignende i stedet for at hoppe over buk? Det er trist. Jeg nægter at se i øjnene, at jeg måske aldrig skal det igen. Jeg skriver og skriver – men er der, hvor jeg ingenting kan sige om det. Det er det gode sted for mig selv at være, fordi det er der, det vokser og lever. Når jeg først kan tale om det, er det fordi det er blevet lidt ligeegyldigt for mig. Jeg skrev til det det Kgl. og spurgte om de kunne skaffe mig noget helt konkret – fik en mail hvor de spurgte om adressen til at sende fotokopier – men ikke et ord om, hvad det var. Så det er spændende, hvad der kommer.

Kom til sommer – m har fundet noget til dig, du kan skrive om til Berlingske – jeg vedhæfter som fil hvad m har fundet – det er desværre på spansk, kan du det? Ellers beretter m gerne – essensen er en eller anden greve der har indrettet sit slot fuld af installationer i lys og rum og foræret det til staten (Villa Panza di Biume i Varese). Han har åbenbart solgt en masse både til Guggenheim og Bilbao. Nu kommer min søster ikke til sommer, så kan jeg trække vejret friere.

Tusind tusind tak for Peter og Ulven – Sophus lytter og lytter og er så optaget af det. Det var godt du sagde det med han er så moden – jeg glemmer nok, at han er lillebitte også, og derfor bliver barnlig nogle gange. Det skal jeg huske at give ham lov til. Han har nok min barndoms hurtige skarpe hjerne – egentlig bør man ikke prale af sig selv, men jeg vil gerne sige det, fordi det ikke gav mig andet end problemer. De andre syntes, det var irriterende, jeg blev flyttet en klasse op og var næsten to år yngre end de andre, og forstod ikke, kan jeg se nu, hvad der foregik socialt, holdt mig til lærerne som altid kan lide de dygtige elever, og det gjorde det hele endnu værre. Jeg er ved at læse en bog af Fay Weldon – når jeg skriver meget, kan jeg ikke læse noget,

der vil blande sig i teksten og tyrer krimier og altså Fay – og man skal vel være glad for at leve i en tid, hvor man som kvinde kan bruge sin hjerne og sine evner som man vil.

Selv om man kan føle sig hevet i fra alle sider, som vi har talt om, så gør vi det jo – vi er mødre og samvittighedsfulde omkring det, samtidig med at vi arbejder og bliver respekterede. Det er vel meget unikt?

Jeg skal til Firenze i slutningen af ugen – er ved at løbe tør for skrivebøger og det gør mig angst – så jeg vil lige spørge igen, om Lea kunne tænke sig sådan nogle tutsi-aristocats – måske hellere smykker end spænder?? Jeg tænker lige – så kunne jeg sende simultant til hende og Oline – det er sjovt, at det er samme dag, de har fødselsdag.

Kærlig hilsen Merete

12.2. 1999

Kære Mai –

tak for mail. Er du ked af det? Jeg mener – skriv om, hvad du tænker på, jeg synes ikke det sådan bare kører, uanset hvad. Jeg syntes pludselig du lød trist.

Her er stadig sne og frost. Jeg gik tur i dag længere oppe ad bjerget, og der var spejlglat og frosne vandpytter, der alle havde store koncentriske cirkler. Jeg faldt én gang, men gik så langsomt, at jeg også faldt langsomt og roligt. Jeg fik til gengæld en brombærtorn i hånden. Børnene havde lang dag i dag og jeg skriver og skriver, men aner ikke om det kan bruges. I går tog jeg mig en læsedag, men var så rastløs om aftenen, som om der manglede noget. Sådan har jeg det ikke, når jeg har skrevet. Sådan en rigtig arbejdsjunkie er man.

Ellers sker her ingenting, andet end at Agathe får flere og flere ord at lege på. I morgen har jeg planer om Firenzetur, og søndag tror jeg omsider vi tager den skitur – inden det smelter. Så har jeg forhåbentlig mere at skrive om.

Jeg læste sjove ting i min Danmarks middelalderhistorielæsning – at vi (om man så må sige) eksporterede 8.000 heste om året til de sydligere lande. At en pebersvend hedder sådan, fordi hansestæderne sendte unge ugifte mænd ud som handelsagenter – for fx peber. Og alle deres skøre navne, Frakke og Hoseøl og Hvidskimmel. Så har jeg også set billeder af jer fra julen – jeg er ikke hurtig til den slags, men lige pludselig kommer der nogen dumpende.

15. 2. 1999

Kære Mai –

tak for din mail. Åh – jeg synes hverken du eller bamseaben eller for den sags skyld N skal ligge uelskede hen. Agathe elsker gerne aben, men det er nok ikke tilstrækkeligt for dig.

Jeg tror aldrig man kan tale om skyld i et forhold. Jeg havde et forfærdeligt forhold før m, men sammen er vi gode ved hinanden. Jeg tror meget det er et spørgsmål om man får de gode eller de dårlige sider frem i hinanden. I er ikke et indlysende skilsmissepar set udefra, men noget er jo galt. Det er som om I ikke får den kærlighed frem, som I har til hinanden, som om den er frosset fast et sted.

Måske har det været for hårdt at få børn – var I enige om det fra starten?

Det er vores allerallerømmeste punkt, men jeg vil nu sige, havde jeg taget så meget praktisk som dig, havde det afhjulpet problemet.

Jeg tror du må sige, at måske kunne du ikke elskes som du er af N og vice versa. Måske gjorde det ikke tingene bedre at flytte til Krogerup.

(Måske gjorde det, hvem ved?) Det betyder bestemt ikke at du er uelskelig.

Måske elsker N dig også, men kan ikke få sin kærlighed frem, fordi den taler et andet sprog end din. Hvis skyld er det? Ingens, må man sige. Bare trist.

Jeg forstår det må være svært at starte forfra. Men det er det det du skal, og et eller andet sted virker du også sikker og stærk nok til det. Egentlig tror jeg, at man er typen der har en mand eller ikke har det – nogle har kærester, nogle har ikke, så jeg tror også du kunne få en anden en. Men jeg tror også det er godt at vente. Finde ud af, hvorfor I er gået fra hinanden, mærke hvilke dele af Mai der er forsvundet og måske skal hentes tilbage. Og hvilke der måske ikke længere er brug for.

Her har vi forhåbentlig de sidste kuldedage. Vi er lukket inde her forneden i huset, et par dage har jeg slet ikke villet ud. Agathe er begyndt at snakke meget mere, stoppested og karneval og så videre, flere nye ord hver dag, samtidig med at Sophus får italienske ord. Jeg er ved at udmægle med min søster, og mailer ihærdigt til en vis Jon Helt Haarder, der skal skrive om mig til Danske digtere i det 20. århundrede. Pærestolt er jeg over at være med.

Jeg smutter igen. Skal skrive brev til min syge far, det kan jeg ikke finde ud af, så jeg har købt en gave og Sophus har lavet ham en kryds og tværs. Men et eller andet må jeg jo skrive.

Hav det nu godt, Mai. Jeg er sikker på der er gode ting i vente til dig.

Kh Merete

18. 2. 1999

Kære Mai –

Tak for din mail. Hæld du bare vand ud, – jeg vil gerne høre, hvordan du egentlig har det.

Jeg skriver længere snart – men vil lige fortælle at jeg skal ud og svinge med ørerne i morgen (de har også fået huller igen og nye øringer) – til Sophus Clausen-seminar i Firenze. Jeg er ligeglad med foredragene, det bliver mange kedelige timer, men glad for gevinsten – eget hotelværelse en hel nat (som jeg altså selv betaler) middag på fin restaurant med både ambassadøren, Rifbjerg og den italienske oversætter der findes (fedtefedte), så sove på hotel og jeg håber, der er badekar, og en hel formiddag alene i Firenze, til jeg skal møde de andre foran cirkus kl. 3.

Hvad siger du så? Til gengæld hører jeg kun nogle af foredragene (stakkels mig!), m hører alle og jeg henter børn om eftermiddagen, kører dem med toget til Firenze og overdrager dem til m, som hader sådan nogle sociale middage. Det er så kun godt for mig. Rapport følger, nu der endelig sker noget.

Kærlig hilsen Merete

Kære Mai

© Politikens Forlag 2012

Omslag: Anne Marie Ploug

Tryk: Narayana Press